

juliol del 1908, podent-se així inaugurar el nou edifici al cap de nou mesos, i ocupant-lo tot seguit els petits asilats, els quals, d'aquesta manera, fou possible de separar-los dels adults.

Però a la porta de la Santa Casa acudien cada dia més pobres en demanda d'hospitalitat, els quals no podien ésser atesos per manca de lloc; amb tot, la Junta, desitjosa de complaure a aquells dissortats, deliberà llargament allò que calia fer, acordant-se per fi, d'engrandir encara més la Casa, pensant només que per tal d'alimentar els asilats la Divina Providència no els desemparraria. Davant d'això, en sessió tinguda el 8 de novembre del 1916 s'acordà de comprar a En Josep Ribas tots els horts que l'esmentat senyor posseïa entre l'Hospital i el Torrent de Vallparadís, conegut amb el nom d'"Horts dels Frares" per haver pertangut als Pares Recolets. Però, com edificar un edifici que permetés de poder engrandir les sales de l'Hospital, fer-ne de noves per infecciosos i donar més cabuda a canalleta i vellets? La Junta confià en la generositat de l'Excm. Ajuntament, Excm. Diputació i Caixa d'Estalvis, així com també amb la caritat mai desmentida dels terrassencs; per tant, una vegada obtinguda la prometença de la subvenció de les tres entitats esmentades, s'acordà d'anar de porta en porta pidolant el necessari per anar a la sobèrbia construcció, els plans de la qual foren fets per l'arquitecte En Lluís Moncunill. No s'equivocà la Junta, car Terrassa respongué amb la quantitat de dues-centes mil pessetes, i, heus ací, que l'11 d'octubre del 1917, l'Excm. senyor Dr. D. Enric Reig, Bisbe de la Diòcesi, posà la primera pedra del nou edifici, en presència del representant del President de l'Excm. Diputació, autoritats locals, Junta de senyors i senyores i multitud de terrassencs. Encara que fou molt, com s'ha vist, el recaptat, a l'octubre del 1919, el constructor diu que amb motiu de la Gran Guerra han augmentat en un trenta tres per cent els materials i mà d'obra; amb tot, s'acorda de tirar endavant la construcció i el dia 4 de juliol, l'Il·ltre. Prior D. Josep Molera, beneí el nou edifici, en la construcció del qual s'han invertit més de quatre-centes mil pessetes.

Aquest edifici consta de dos dormitoris un per a nois i un altre per a noies, amb una cabuda de cinquanta llits, dos menjadors, waters, lavabos, tres classes, tot amb bon mobiliari, donant tot ell

la sensació, més que d'una casa de caritat, d'un pensionat. L'exemple ha permès d'arranjar les sales de l'Hospital, amb classificació de malalties, així com també d'engrandir el lloc destinat a vellets.

L'Assegurança Terrassenca té establerta en el nostre Hospital una clínica, en la qual doctors experimentats executen amb èxit, cada dia més fallaguer, perilloses operacions, essent una de les més ben muntades, no faltant-hi cap dels aparells i instruments que la cirurgia d'avui reclama.

No podria faltar en el nostre Hospital-Casa de Caritat, una galeria dels bons patricis que amb les seves valuoses aportacions contribuïren al sosteniment d'aquesta Santa Casa, habilitant-se per això un espaiós corredor en el qual en una i altra banda apareixen llurs retrats pintats per acreditats artistes.

Avui són vint-i-tres els retrats dels honorables terrassencs que poden admirar-se i entre ells els de quatre distingides dames, entre les quals cal remarcar Na Paula Soldevila, vídua d'En Joaquim Monset, Presidenta que fou de la Junta de Senyores i que amb els seus cabals, a més d'haver afavorit llargament aquest benèfic establiment, bastí la casa pel capellà de l'Hospital.

En l'actualitat, aquest establiment compta amb llits per trenta cinc nois i trenta cinc noies, per divuit avis i catorze àvies, pertocant els asilats, i, a l'Hospital, per vint-i-set homes i quaranta dones. L'assistència facultativa està confiada als experimentats doctors Salvador Calsina i Josep Ullés, així com a l'oculista Salvador Birba i al dentista Lluís Arias, i de la clínica en tenen cura els doctors Ullés, Cistaré i Garcia.

En la secció de Casa de Caritat hi són admesos els vells de seixanta anys o impossibilitats per al treball, així com les criatures orfes de pare o mare, amb tal que uns i altres siguin naturals de la ciutat o almenys veïns d'ella des de cinc anys; a l'Hospital s'hi acullen tots els malalts veïns de la ciutat qualsevol que sigui el temps que en ella viuen.

Per al sosteniment de la casa s'inverteixen tots els anys unes cent seixanta mil pessetes, quantitat verament fabulosa, la qual, per no comptar amb cap mena de renda, ha de sortir tota de les subvencions atorgades per les esmentades entitats i de les almoines dels terrassencs; per això la Jun-